

gRaCeFULLY

5 SEPTEMBER

Er staan 176 definities van het woord 'loser' op urbandictionary.com.

Wees geen nummer

Hé bitches!

Ah, het begin van een nieuw schooljaar. En ik ben terug met alle dag-verse vette roddels...

Terwijl jullie hebben geluierd in Southampton, op Nantucket of in Zuid-Frankrijk, jullie tennisspel of pas de deux hebben geperfectioneerd, hebben getraind voor jullie eerste marathon of hebben nagenoten van het laatste schaakkampioenschap, heb ik de afgelopen zomer het komen en gaan van onze geliefde leraren en directieleden in de gaten gehouden.

Meneer Zaritski is naar de universiteit van Berkeley geweest om daar les te geven op het wetenschapskamp voor waanzinnig slimme kids. Het gerucht gaat dat de ouders hem in week twee hebben laten ontslaan omdat hij stonk. Mevrouw Pearl heeft ergens een hete lover opgeduikeld en in Miami een cursus paaldansen gedaan. Geintje. Natuurlijk heeft zij geen lover. Wie zou er nou met haar het bed in willen duiken?

Ah, en die overheerlijke meneer Woodhouse. Wie had hem nou niet ergens in een strak zwembroekje willen zien? Helaas weet ik niet waar hij de afgelopen zwoele maanden is geweest, al heb ik uit betrouwbare bron vernomen dat hij ten minste één lang intiem weekend kroelend heeft doorgebracht met onze geliefde lerares Engels: Liv. Met één woord: bravo!

En wat jullie allemaal betreft... De komende dagen zullen de laatste nieuwtjes binnenkomen en dan geef ik jullie een samenvatting van deze zomerse verwickelingen, dus stuur die nieuwtjes maar naar gracefullyblog@gmail.com. Want dit is het begin van een nieuw jaar, een jaar waarin elke loser eindelijk cool kan zijn en de dikke jongens en meiden zelfs slank kunnen worden.

En dezelfde vragen doen nog steeds de ronde: Gaat die mooie kleine Dylan ooit opbiechten met wie ze neukt? Gaan Heather en Rachel ooit toegeven dat ze het met elkaar doen? Zal Zadie lang genoeg uit de bak blijven om te slagen? Met welk bovenbouwmeisje duikt Carter, onze kanjer uit de tweede, het eerst het bed in? En wie is die Ian Greene en is hij echt zo'n stuk als zijn foto in het introboek doet denken? Mijn persoonlijke magische antwoordbal zegt: Twijfelachtig. Maar jullie zullen de eersten zijn die het weten.

Voor nu: hou die nieuwe schoenen netjes en blijf vrolijk. En doe je veiligheidsriem maar om, want dit wordt een wilde rit...

Amelia

14 SEPTEMBER, 07:37

AMELIA

Wanneer wist jij het?

BEN

Wat?

AMELIA

Dat je op jongens viel?

BEN

Weet ik niet, altijd al, denk ik

AMELIA

Echt niet

BEN

Echt waar, serieus

AMELIA

En je hebt het iedereen gewoon verteld

BEN

Eigenlijk wel; wat maakt het uit wat anderen van je denken

AMELIA

Ik kan me niet voorstellen zo zeker van iets te zijn. Of zo dapper te zijn.

BEN

Misschien verbaas je jezelf nog wel

AMELIA

Denk het niet

BEN

Je bent sterker dan je denkt

AMELIA

Dank je. Wat zou ik toch moeten doen als ik jou niet had om me op te vrolijken?

BEN

Doodgaan? Ik denk graag dat levens van mij afhangen.

AMELIA

Ha ha. Wanneer spreken we eens af in het echt?

BEN

Is dit niet echt?

AMELIA

Je weet wel wat ik bedoel

BEN

Ik kom misschien over een paar weken naar NYC; mijn vader gaat op zakenreis

AMELIA

En kan ik je dan zien?

BEN

Ja

AMELIA

OMG! Echt waar? Ik kan niet w8en!!!

Kate

24 OKTOBER

Kate wist dat Victor niet blij was, zelfs al voor ze opkeek van haar aantekeningen en zijn boze gezicht zag. Het was stil in de vergaderruimte, iedereen – vijf advocaten van Slone, Thayer en tien advocaten van Associated Mutual Bank – wachtte zijn reactie af. Victor leunde echter naar achteren in zijn kantoorstoel, zijn handen keurig gevouwen op zijn schoot. Hij zag er met zijn zwarte haar met hier en daar wat grijs en zijn perfect op maat gemaakte pak knap en elegant uit, ondanks zijn overduidelijke ergernis.

Kates maag rommelde in de ongemakkelijke stilte. Ze schraapte haar keel en ging eens verzitten op haar stoel, en ze hoopte maar dat niemand het had gehoord. Ze was die ochtend te nerveus geweest om iets te eten. De vergadering was gepland, maar ze had zich daarnaast ook schrap gezet voor een ruzie met Amelia. Die ruzie was er niet gekomen. In plaats daarvan was Amelia met een glimlach en een vrolijke zwaai naar school gegaan, waardoor Kate met een overvloedige hoeveelheid adrenaline bleef zitten en te laat op het werk kwam.

Kate keek verlangend naar het enorme assortiment bagels, fruit en zoetigheid dat op de zijtafel stond. Maar als je namens Jeremy Firth, het geliefde hoofd van de afdeling procesrecht, een vergadering met een cliënt voorzat, dan stond je niet zomaar halverwege op om een snack te pakken.

‘Je beseft toch wel,’ zei Victor terwijl hij naar Kate wees, ‘dat

het naleven van deze dagvaarding eventuele latere bezwaren tenietdoet.’

‘Ik begrijp je frustratie, Victor,’ zei Kate kalm. ‘Maar de beurscommissie SEC staat in haar recht o...’

‘In haar recht?’ beet Victor haar toe. ‘Het heeft meer weg van overcompensatie.’

Kate keek Victor strak aan, ook al was de woede nu van zijn gezicht af te lezen. Zelfs de lichtste twijfel zou nu fataal zijn. Victor zou er zeker op staan Jeremy te spreken en hoewel Kate partner was, was ze nog steeds een van de lichtgewichtigen. Ze moest dit zelf kunnen oplossen.

‘En hoe zit het dan met de merites? Tellen die n...’ De telefoon in de vergaderruimte rinkelde voor Victor zijn zin kon afmaken.

Iedereen schrok op, en Rebecca, een advocaat-stagiaire, haastte zich er plichtsgetrouw naartoe om op te nemen.

Victor richtte zich weer tot Kate. ‘Ik wil dat onze bezwaren officieel in de notulen worden opgenomen en ik wil het budget voor dit hele fiasco weten voordat iemand ook maar één doos documenten openmaakt. Als je daarmee akkoord gaat, krijg jij je documentatiecollectie, deal?’

Alsof Kate het extra inkomen van het advocatenkantoor in haar eigen zak zou steken. Zij had er eigenlijk niets bij te winnen, op de waardering van Jeremy na. Dat was natuurlijk niet niks. Het was belangrijk een van Jeremy’s favorieten te zijn, essentieel zelfs. ‘Absoluut, Victor,’ zei Kate. ‘We zullen zeker ons best doen o...’

‘Pardon, Kate,’ zei Rebecca zacht in haar oor.

Kate keek op en zag dat de vrouw doodsbang was vanwege de onderbreking.

‘Sorry, maar het is je secretaresse. Ze zegt dat ze een dringend telefoontje voor je heeft.’

Kate voelde haar wangen gloeien. Een telefoontje aannemen tijdens een vergadering met Victor Starke was zelfs nog erger dan een bagel pakken. Kates secretaresse Beatrice zou deze vergadering nooit hebben onderbroken, maar zij was ziek. Kate had haar vervangster gezegd haar niet te storen tenzij het een noodgeval was, maar het meisje had zo’n nietszeggende uitdrukking op haar gezicht gehad dat Kate er bijna zeker van was dat ze high

was. Helaas moest ze het gesprek wel aannemen. Ze wachtte op nieuws van een griffier over een tijdelijk contactverbod voor een andere cliënt. ‘Een momentje, alstublieft,’ zei Kate. Ze probeerde het te laten klinken alsof de onderbreking helemaal niet onverwacht kwam. ‘Het duurt niet lang.’

Er heerste een doodse stilte in de kamer terwijl ze naar de telefoon liep om de hoorn op te pakken. Ze voelde dat iedereen naar haar keek. Gelukkig begon het geroezemoes achter haar weer op het moment dat ze het telefoontje met een druk op de knippende knop uit de wacht haalde.

Toen begonnen Victors medewerkers braafjes te lachen, waarschijnlijk om een van zijn grapjes.

‘Met Kate Baron.’

‘Ja, mevrouw Baron,’ zei de vrouw aan de andere kant. ‘Met mevrouw Pearl, de supervisor van Grace Hall.’

Een dringend telefoontje. En ze had niet eens aan haar dochter gedacht? ‘Is alles goed met Amelia?’ Kates hart begon sneller te slaan.

‘Ja hoor, het gaat goed met haar,’ zei mevrouw Pearl enigszins gepikeerd. ‘Maar er is iets gebeurd. Amelia is per direct drie dagen geschorst. U zult hierheen moeten komen om een erkenningsformulier te ondertekenen en haar mee naar huis te nemen.’

‘Geschorst? Hoe bedoelt u?’

Amelia was nog nooit in de problemen geraakt. Haar leraren waren dol op haar en vonden haar slim, creatief, attent en belangstellend. Ze blonk uit in atletiek en deed mee aan alle naschoolse activiteiten. Ze deed één keer per maand vrijwilligerswerk bij CHIPS, een plaatselijke gaarkeuken, en ze hielp regelmatig bij schoolevenementen. Geschorst? Nee, niet Amelia. Ondanks Kates loodzware urenlast kende ze haar dochter. Ze kende haar door en door. Er moest sprake van een misverstand zijn.

‘Ja, Amelia is drie dagen geschorst,’ herhaalde mevrouw Pearl alsof dat alles verklaarde. ‘U begrijpt natuurlijk wel dat we haar alleen met een ouder of voogd mee kunnen laten gaan. Is dat een probleem, mevrouw Baron? Om haar op te halen? We weten dat u in Manhattan werkt en dat Amelia’s vader onbereikbaar is, maar beleid is beleid.’

Kate probeerde zich niet op de kast te laten jagen. Ze wist eigenlijk niet eens zeker of ze nu kritiek in mevrouw Pearls stem hoorde. Maar Kate had door de jaren heen genoeg ongemakkelijke vragen, spottende blikken en nauwelijks verholten afkeuring meegemaakt. Haar eigen ouders zagen haar beslissing om een niet-geplande baby te krijgen tijdens haar studie rechten kennelijk nog steeds als een bijzonder geval van verschrikkelijke ontoerekeningsvatbaarheid. Dat besluit was ook niets voor haar geweest. Ze had haar hele leven het juiste gedaan op het juiste moment, op alle vlakken, behalve dan met mannen. De waarheid was dat Kate waar het mannen betrof niet altijd haar gezonde verstand had gebruikt. De beslissing haar kind te houden was niet gemakkelijk geweest, maar ze had er nooit spijt van gehad.

‘Ik kom er direct aan. Maar kunt u me niet tenminste vertellen wat ze...’ Kate zweeg even toen de advocaat in haar zich er opeens bewust van werd dat ze op haar woorden moest letten. Ze zou niet zeggen dat haar dochter schuldig kon zijn. ‘Waar wordt Amelia van beschuldigd?’

‘Ik ben bang dat disciplinaire maatregelen niet per telefoon kunnen worden besproken,’ zei mevrouw Pearl. ‘Dat is vertrouwelijk, daar zijn procedures voor. Ik weet zeker dat u dat begrijpt. Meneer Woodhouse, de rector, kan u alle details vertellen als u er eenmaal bent. En wanneer zal dat precies zijn?’

Kate keek even op haar horloge. ‘Ik ben er over twintig minuten.’

‘Als het niet sneller kan,’ zei mevrouw Pearl. Het klonk alsof ze eigenlijk iets wilde zeggen wat veel minder inschikkelijk was. ‘Dan moet dat maar.’

Twintig minuten was veel te optimistisch geweest. Victor had luidruchtig bezwaar gemaakt toen Kate de vergadering eerder had willen afronden. Er had uiteindelijk niets anders op gezeten dan Jeremy te bellen.

‘Ik vind dit heel vervelend,’ zei ze tegen hem op de gang buiten de vergaderzaal. En ze vond het ook echt vervelend te moeten gaan. De kinderloze en sinds lange tijd gescheiden Daniel –

haar übercompetitieve klasgenoot tijdens de rechtenstudie en tegenwoordig conculega – zou dit nooit hebben gedaan, zelfs al had hij last gehad van hevige inwendige bloedingen. ‘Maar de school van Amelia heeft gebeld. Ik moet haar ophalen.’

‘Geen probleem. Je bespaart me zo zelfs een afspraak met Vera en de aannemer bij het nieuwe appartement. Ik heb nog liever een vergadering met Attila de Hun dan dat ik over draagmuren moet praten,’ zei Jeremy met een van zijn kenmerkende glimlachjes. Hij streek met een hand over zijn vroegtijdig grijze haar. Hij was lang en knap en zag er, zoals altijd, elegant uit in zijn lichttroze streepjesoverhemd. ‘Is alles in orde?’

‘Ik weet het niet,’ zei Kate. ‘Kennelijk heeft Amelia zich in de nesten gewerkt, maar dat slaat nergens op. Ze gedraagt zich altijd.’

‘Amelia? Ik kan wat bevooroordeeld zijn omdat ik onlangs nog haar lof heb gezongen in die aanbevelingsbrief voor het zomerprogramma van Princeton, maar ik geloof er niks van.’ Jeremy legde even meelevend zijn hand op Kates schouder en glimlachte nog eens. ‘Je weet toch hoe die particuliere scholen zijn. Eerst beschuldigen en daarna pas vragen stellen. Wat er ook gebeurd is, ik weet zeker dat er een logische verklaring voor is.’

En door die simpele woorden voelde Kate zich iets beter. Dat was Jeremy; hij stond altijd klaar met het perfecte troostende onderonsje. Het kwam nog gemeend over ook, zelfs op Kate, die toch beter had moeten weten. ‘Victor is het er niet mee eens,’ zei ze met een gebaar naar de gesloten deur van de vergaderruimte. ‘Het voelt een beetje alsof ik je voor de leeuwen gooi.’

‘Maak je niet druk.’ Jeremy wuifde nonchalant haar bezwaar weg. Hij kon tot het ochtendgloren werken, naar de rechtbank gaan om in een verloren zaak tegelijkertijd een opgewonden tegenpartij en een ontevreden cliënt het hoofd te bieden zonder zijn gemoedelijke, vriendelijke houding te verliezen. ‘Ik kan Victor Starke wel aan. Bekommer jij je nu maar om Amelia.’

Kate nam de metro om het drukke verkeer in het centrum van de stad te vermijden, maar ze was toch vijftienveertig minuten te laat

toen de metro met een schok onverwacht tot stilstand kwam vlak voor de halte Nevins Street. Vijftig, vijfenvijftig minuten te laat tegen de tijd dat ze bij Grace Hall was. Als ze geluk had. De school zou het zeker als bewijs zien dat ze een slechte moeder was. Moeder te laat, kind verwaarloosd. Een plus een was twee.

En hoe langer Kate erover nadacht, hoe meer ze ervan overtuigd was dat Amelia van iets ernstigs werd beschuldigd. Grace Hall ging er prat op een liberale, open school te zijn waar het belang van de leerling voorop stond. De school was tweehonderd jaar eerder gesticht door een groep intellectuelen uit New York City – toneelschrijvers, kunstenaars en politici – en werd geroemd om zijn excellente onderwijs en het weergaloze kunstprogramma. Hoewel hij vaak in één adem werd genoemd met de oude avant-garde van particuliere scholen in Manhattan – Dalton, Collegiate, Trinity – lag Grace Hall in Brooklyn en had daardoor dus een veel onconventionelere achtergrond. De school weerde schoolboeken en standaardtoetsen en gaf de voorkeur aan empirische lesmethoden. Gezien het gebrek aan formele regels op de school kon Kate zich niet indenken wat een leerling moest doen om geschorst te worden.

De metro siste opeens en schoof hortend en stotend een paar meter naar voren alvorens weer abrupt tot stilstand te komen. Kate keek op haar horloge. Dik een uur en vijf minuten te laat. Nog vier haltes te gaan. Verdomme! Ze kwam altijd te laat, overal. Ze ging staan en liep naar de deuren toe om daar gespannen te wachten. De twijfel sloeg toe.

Amelia was de laatste tijd afwezig geweest, zelfs een beetje humeurig. Ze was vijftien en stemmingswisselingen hoorden bij de puberteit, maar er leek wel iets meer te spelen. Zo had ze bijvoorbeeld vragen gesteld over haar vader. Kennelijk was Kates gebruikelijke verklaring voor zijn afwezigheid – hij was na een enkele korte ontmoeting naar Ghana vertrokken om daar les te geven aan kinderen en was nooit meer teruggekomen – niet meer voldoende. En dan was er dat gedoe over een semester in het buitenland waar Amelia het de ochtend ervoor over had gehad.

‘Mam, luister je eigenlijk wel?’

Amelia had met gekruiste armen tegen het aanrecht geleund